

První kapitola

CATHERINE

Northampton, před pětadvaceti lety

4. června, 6.00

„Simone, řekni tomu svému psisku, ať táhne někam,“ zamumlala jsem a odstrčila mokrý jazyk, který si razil cestu do mého ucha.

Oba mě ignorovali, a tak jsem odtáhla Oscarovu chlupatou hlavu na stranu. Vzдорovitě si lehl na podlahu a kňučel tak dlouho, až jsem to vzdala. Simon by klidně prospal třetí světovou, nebo i něco horšího. Děti po nás klidně mohly skákat jako na trampolíně a dožadovat se snídaně, a s ním to ani nehnulo. Měla jsem smůlu. Množství spánku, toho tolik ceněného luxusu, se v mém případě řídilo podle potřeb tří prcků – všichni byli mladší devíti let – a jednoho nenažraného podvratáka.

Oscar musel mít v žaludku zabudovaný budík, který ho neomylně zalarmoval každé ráno přesně v šest. Simon s ním sice chodil na procházky a házel mu tenisový míček, který mu Oscar nosil zpátky, ale jak přišlo na krmení nenasytného psího břicha, přicházela jsem na řadu já. To nebylo fér.

Překulila jsem se na jeho stranu postele a zjistila jsem, že zeje prázdnotou.

„No jasně, udělej si sama, Catherine,“ zavrčela jsem a proklela Simona za to, že si už zase šel takhle brzy ráno zaběhat, což mi připadalo pěkně pošahané. Vyhrabala jsem se z postele, hodila na sebe župan, přešla chodbu a tiše otevřela dveře do pokojů, abych zkontrolovala spící děti. Jedny přesto zůstávaly zavřené, protože jsem se nedokázala přimět vstoupit dovnitř. „*Všeho do času*,“ říkala jsem si. „*Snad jednou*.“

Sešla jsem dolů do kuchyně a naplnila Oscarovi misku pekelně páchnoucím masem z konzervy, které obvykle během několika vteřin spořádal. Když jsem se ale otočila, abych plnou misku postavila na zem, byl pes pryč.

„Oscare?“ zavolala jsem šeptem. Nechtěla jsem, aby se dolů přihnaly ještě děti. „Oscare?“

Našla jsem ho na verandě. Vířil sem a tam kolem vstupních dveří jako smyslů zbavený. Otevřela jsem je. Chtěla jsem ho pustit ven, aby se mohl vyčůrat, on však zůstal stát na prahu a zíral ven, někam do lesů dole u silnice.

„Jak chceš...“ povzdechla jsem si. Naštvaná, že mě vzbudil úplně zbytečně, jsem se dověkla zpátky do postele, abych si ukradla ještě hodinku drahocenného spánku.

7.45

„Nech bráchu na pokoji a pomoz mi nakrmit Emily,“ varovala jsem Jamese. Naháněl nadšeného Robbieho kolem kuchyňského stolu, v ruce třímal tyranosaura a hulákal přitom. „Hned!“ dodala jsem důrazně. Dobře věděli, že když nasadím tenhle tón, musejí se okamžitě zklidnit, jinak dost riskují.

Přemístit děti z pokojíčku do koupelny a potom do kuchyně bylo jako nahánět rozjívená kuřata zpátky do kurníku. Člověka to úplně vyčerpalo. Některé mámy ve škole tvrdily, že milují ranní zmatek při společné rodinné snídani. Já jsem toužila po jediném – dostat je všechny z domu a užít si trochu klidu.

James připravil mladší sestřičce miskou cornflaků s mlékem a já jsem mezitím okrájela kůrky ze sendvičů s marmeládou a naskládala jim je do svačinových krabiček. Pak jsem Simonovi napatlala na chleba čatni – krajíce jsem krájela horizontálně, jak to měl rád –, zabalila jsem je do potravinové fólie a nechala přichystané v lednici.

„Za patnáct minut vyrážíme,“ upozornila jsem všechny a nacpala jim svačiny do aktovek, které se povalovaly na polici pod věšákem na kabáty.

Už dávno jsem rezignovala na to, abych se malovala, když jenom vezu děti do školy. Nechtěla jsem ale vypadat jako úplná šmudla, takže jsem si vlasy stáhla do ohonu a ustoupila kousek dozadu, abych se zkontrolovala v zrcadle. Šlápla jsem Oscarovi na packu – vůbec jsem si nevšimla, že dál ignoruje snídani a nechce se hnout z rohožky. Nešťastně zakňučel.

„Není ti dobře, kamaráde?“ zeptala jsem se ho a dřepala si, abych ho podržela pod bradou. Počkám, jak bude vypadat odpoledne, a kdyby se to nelepšilo, pro jistotu zavolám veterináři.

9.30

James a Robbie byli ve škole a Emily si tiše hrála na pohovce. Já jsem mezitím žehlila Simonovi košile do práce a společně s Boys II Men jsem si prozpěvovala „End of the Road“, která se linula z rádia. Vtom zazvonil telefon.

„Ale Simon tady není,“ oznámila jsem Stevenovi, když mi řekl, že s ním potřebuje mluvit. „Copak není s tebou?“ Předpokládala jsem, že si pracovní oblečení sbalil s sebou a vydal se do práce hned poté, co si ráno zaběhal, což ostatně dělával často.

„Ne, to teda sakra není,“ vyštěkl Steven. Někdy se choval jako totální kretén. „A já se ze všech sil snažím přesvědčit jednoho našeho klienta, kterýho tady už půlhodiny zdržuju, že i když jsme malá společnost, jsme stejní profesionálové jako ty největší korporace. Jenomže jak mě má brát vážně, když se polovina našeho týmu nedokáže ani dostavit včas do hotelu na pracovní snídani?“

„Musel ztratit pojem o čase. Však víš, jaký někdy je.“

„Až ho uvidíš, řekni mu, ať okamžitě zvedne prdel a dopraví se co nejrychleji do Hiltonu, jinak to všechno posere.“

„Spolehni se. Ale kdybys ho viděl jako první, mohl bys mu, prosím tě, vyřídit, ať se mi ozve?“

Steven něco nesrozumitelného zamumlal a bez rozloučení zavěsil. Nechtěla bych být v Simonově kůži, až na tu zmeškanou pracovní schůzku dorazí.

11.30

O sedmnáct vyžehlených košil do školy i do práce a dvě kávy později jsem si uvědomila, že se Simon pořád neozývá.

Napadlo mě, jestli jsme se oba se Stevenem nespletli. Možná si Simon nebyl ráno zaběhat, ale měl nějakou jinou schůzku. Tak jsem se šla podívat do garáže, jenže jeho volvo tam stálo. A v obývací na přehrávači ležely jeho klíče od domu. Přímo nad nimi visela na zdi koláž fotografií z oslavy našeho desátého výročí svatby.

Uplynula další hodina a já začínala mít podivně nepříjemný pocit. Poprvé za téměř dvacet let jsem měla pocit, že necítím Simonovu

přítomnost. Nezáleželo na tom, kde byl nebo jak daleko se vydal –, pořád jsem cítila, že tam někde je.

Zakroutila jsem hlavou, abych zahнала pochyby, a vynadala si, že jsem pitomá. *Moc kafe, Kitty*, řekla jsem si a došla k závěru, že káva bez kofeinu bude moje spása. Nádobu s kávou jsem schovala zpátky do skříňky a s povzdechem jsem se zahleděla na horu nádobí, která na mě čekala.

13.00

Tři a půl hodiny po Stevenově telefonátu už jsem byla pěkně na nervy.

Zavolala jsem k němu do kanceláře, a když Steven připustil, že po Simonovi není ani vidu ani slechu, začala jsem panikařit. Už před nějakou dobou jsem si vsugerovala, že si šel Simon zaběhat a srazilo ho auto. Že ho ta pohyblivá kovová věc surově odhodila do příkopu a bezohledný řidič ho tam nechal jen tak ležet.

Nacpala jsem Emily do kočárku, na který byla moc velká a stará, protože bude rychlejší ji vézt, než aby se loudala pěšky, Oscarovi jsem k obojku připnula vodítko a vyrazila jsem Simona hledat. Zastavila jsem se v trafice, jestli se tam Simon brzy ráno nezastavil, ale prý se u nich neukázal. Ani nikdo ze sousedů ho neviděl – dokonce ani paní Jenkinsová, která neustále civí ven z té své pozorovatelný za závěsem.

Procházely jsme trasu, po níž Simon obvykle běhává, a já jsem z vycházky pro Emily udělala takovou hru: řekla jsem jí, že lovíme chytáky kvedláky, mytické pohádkové bytosti, které Simon vymyslel, aby se dětem večer líp usínalo. Říkala jsem jí, že se nejraději schovávají v zabahněných příkopech, takže je musíme všechny pozorně prohlédnout.